

men. Det är Astin-tagh, nordöstra Tibets randberg, på 18 mils avstånd från oss. Våra blickar sväva tvärsöver ökenbältet mellan de båda bergssystemens trakter där inga människor bo och där djur och växter äro ytterligt sällsynta gäster. I detta bälte sinar Su-lohos sista tentakel och där utbreder sig öknen Kumtagh, "Sandbergen", som jag korsade i februari 1901.

Mellan röda och svarta klippor följa vi en annan, mera otydlig dalgång. Den öppnar sig småningom och övergår i en undulerad slätt, på avstånd begränsad av kullar.

Efter fem mils färd äro vi framme vid den plats där Kung och San Wa-tse vänta oss. Glada över att återse oss och inte längre behöva ligga avskurna och ensamma i vildmarken komma de framspringande och hälsa oss. En kilometer norr om deras läger är "Kung-ching", den av Kung grävda brunnen, en depression där tamarisker och vass växa. Där uppslå vi läger n:r 130, 1,050 m. över havet, 230 m. över Lop-nor och 270 m. lägre än lägret n:r 129. Diabaser och diabasporfyriter bilda fast fjäll i trakten.

Brunnen har salthaltigt vatten, som fruset till is och sedan smält blir fullt drickbart. De första 28 cm. förde genom ett lager av salthaltigt stoft vilande på ett 20 cm. mäktigt sandlager, under vilket fast berggrund följde. Den nya brunnen var 34 cm. djup.

Stödjande oss på det kartmaterial vi hade med oss beräknade vi från läger n:r 130 29 mil till Altmischbulak och 35 mil till Anhsi. Till min nordgående route